

שלושה סיפורים

ו. ברסטוב
ציירה מ. מיטורינה

איך למצוא דרך?

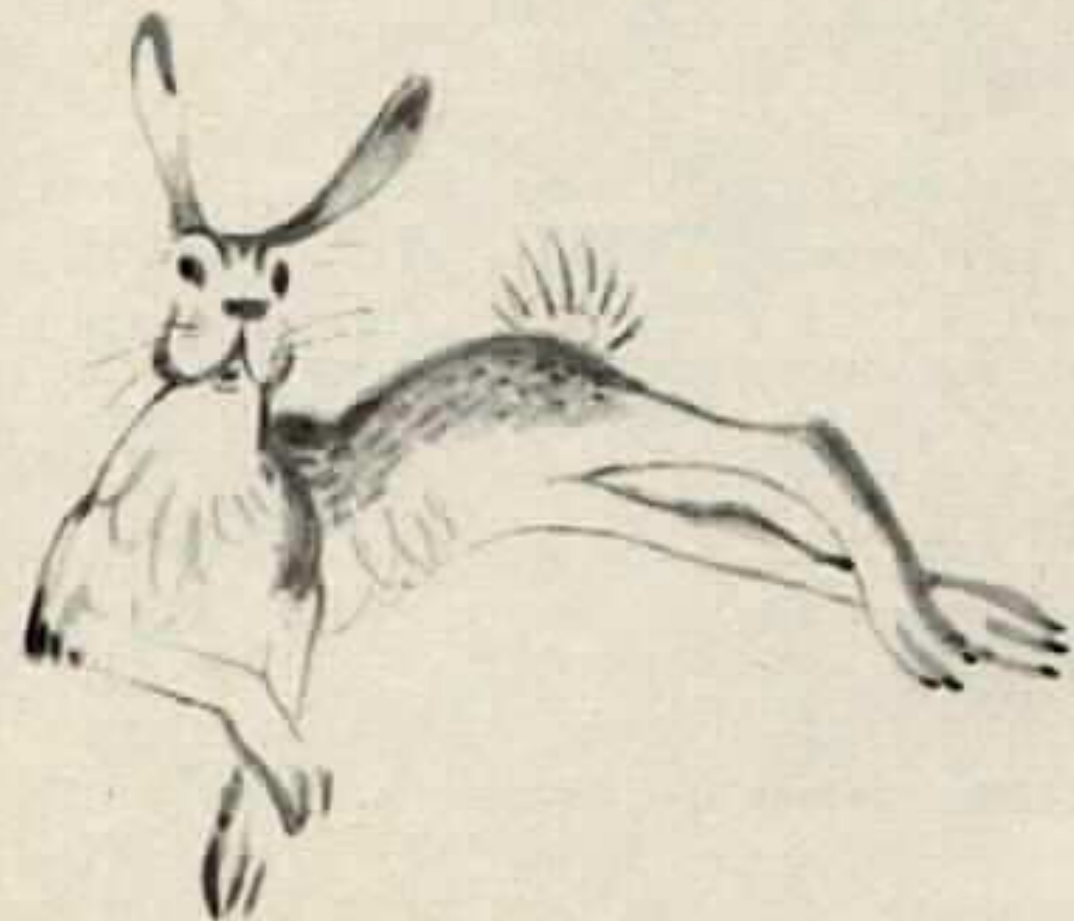
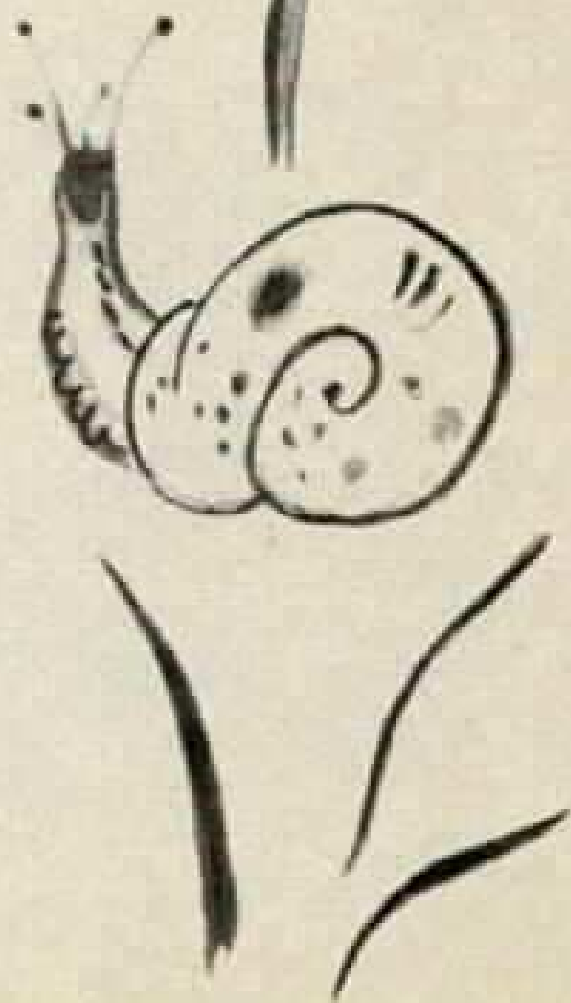
הילדים יצאו לבקר אצל סבא שומר היער. הלכו ביער ותעו בדרך. ראו סנאי על ענף העץ. הוא קפץ מענף לענף. שאלו הילדים את הסנאי: "סנאי, סנאי, אמור לנו. סנאי, סנאי, תראה לנו איך למצוא דרך לביתן סבא היערן." "פשוט מאוד" ענה הסנאי "מהאשוח הזה קפצו לזה שלידו. משם קפצו על הלבנה העקום. מהלבנה תראו עץ אלון גדול. מצמרת האלון תראו גג. זה הביתן של סבא היערן. אז מה אתם מחכים. תתחילו לקפוץ."

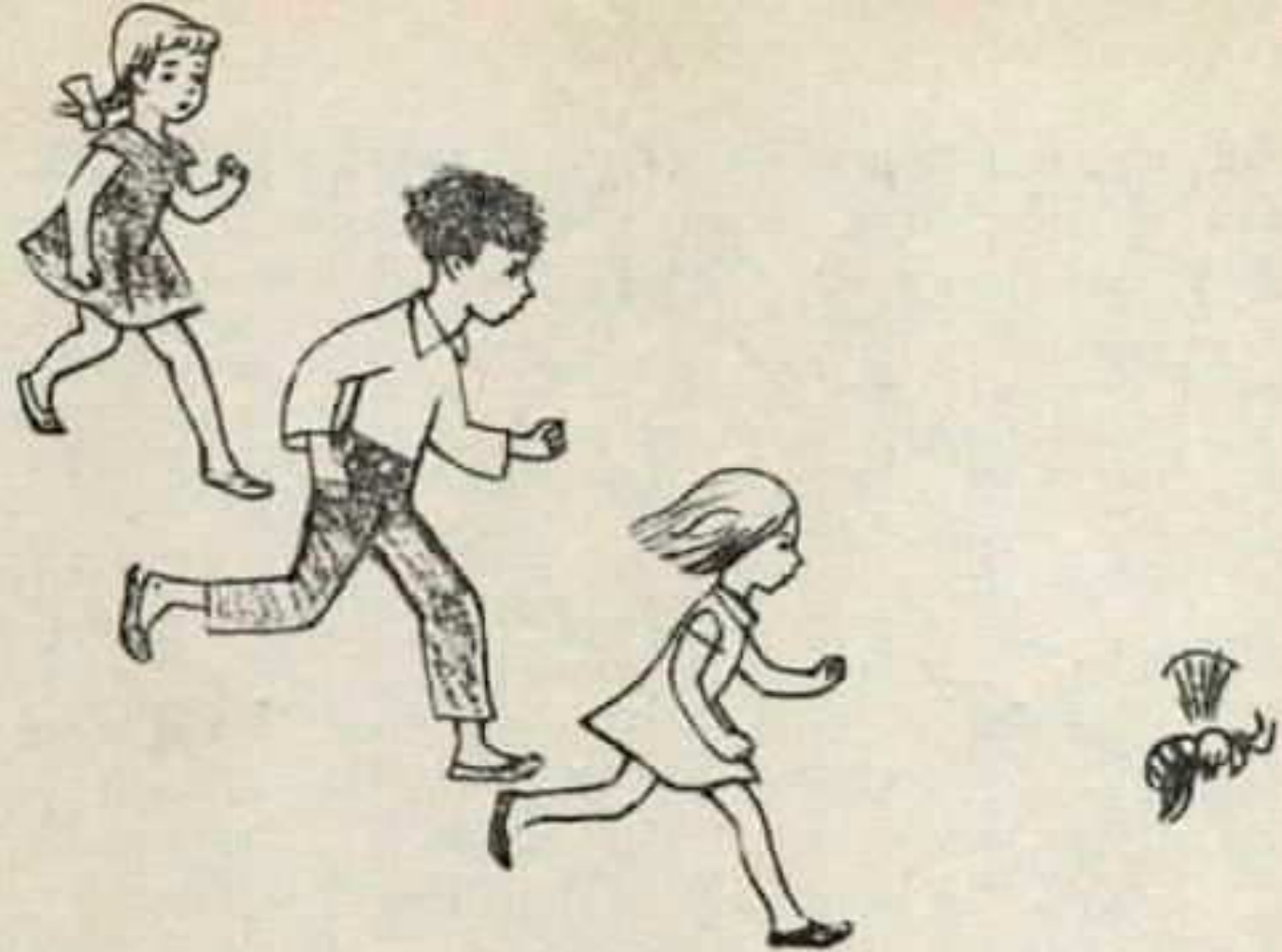

"תודה לך הסנאי" אמרו הילדים "אבל אנחנו לא יודעים לקפץ מענף לענף. מוטב שמישהו אחר יראה לנו את הדרך."
עבר שם ארנב, והילדים שרו שוב את השיר שלהם:
"ארנב, ארנב, אמור לנו,
ארנב, ארנב, תראה לנו,
איך למצוא דרך
לביתן סבא היערן."
"לביתן של סבא יערן?" אמר הארנב "אין דבר פשוט מזה. תלכו לפי ריח הפטריות. כן? אחר כך תריחו את הכרוב הבר. כן? אחר כך יהי ריח של מאורת שועל. תעברו ליד המאורה מצד ימין או מצד שמאל. כן? אחרי שתעברו אותה תריחו כבר ריח של עשן. לכו ישר בכווננו, ואל תסטו לצדדים. זה ריח מהמיחם של סבא היערן."

"תודה הארנב" אמרו הילדים, אבל אין לנו אפים רגישים כמו שלך. אנו צריכים לשאול עוד מישהו. הם ראו חילזון. "חילזון, חילזון, אמור לנו, חילזון, חילזון, תראה לנו, איך למצוא דרך לביתן סבא היערן."

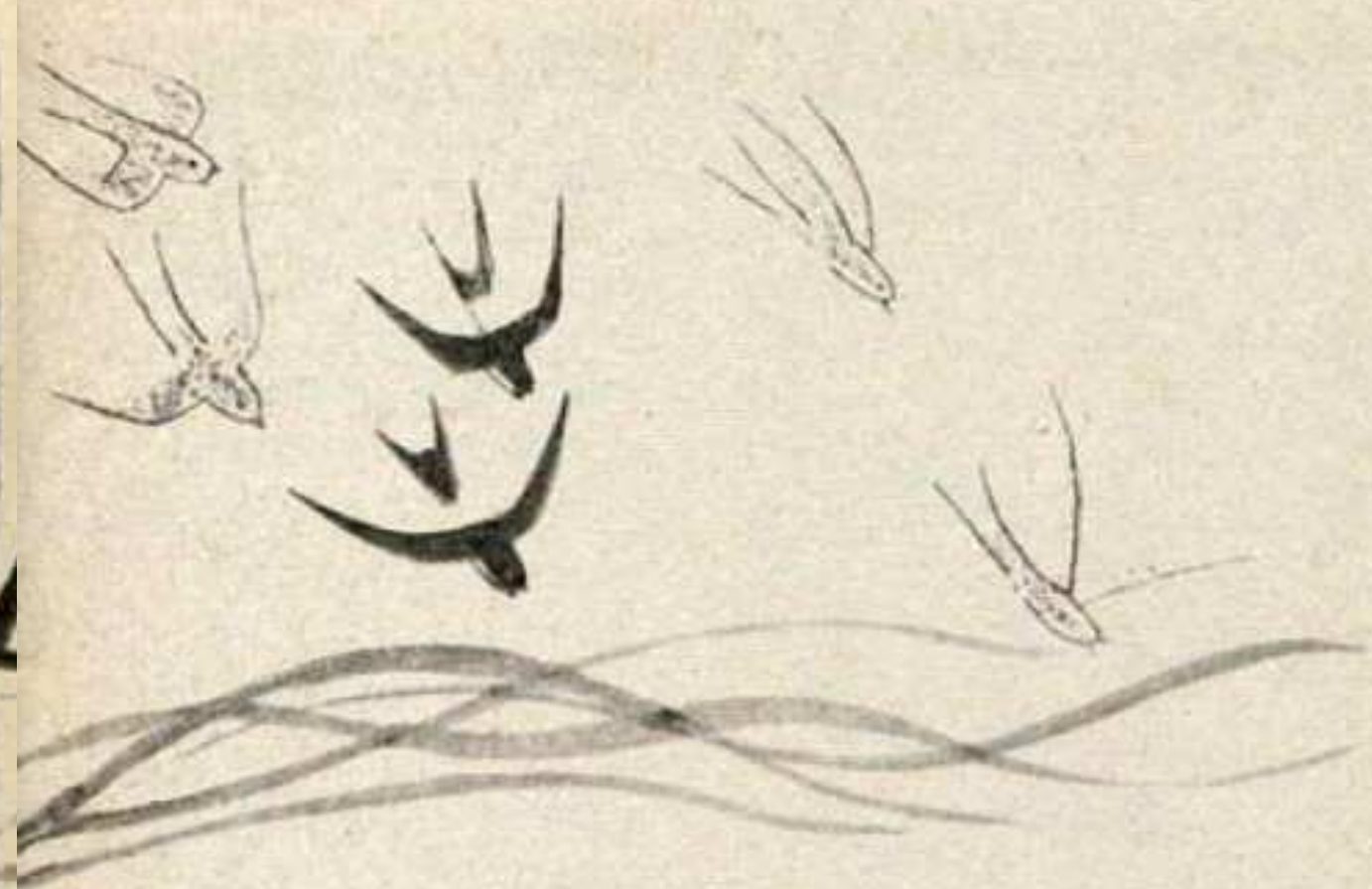

והדבורה עפה. הילדים לא הספיקו אפילו להודות לה. הם הלכו לשם
איפה שעפו הדבורים ומהר מאוד ראו את ביתן היערן. איזו שמחה זו
הייתה!
ואחר כך סבא יערן כיבד אותם בתה עם דבש.

"זו דרך ארוווכה" אמר החילזון "מווטב שאווביייל אתכם לשם.
זחלו אחרי."
"תודה חילזון" אמרו הילדים "אבל אין לנו זמן לזחול. נמצא עוד
מישהו שיראה לנו את הדרך.
דבורה ישיבה על הפרח. הילדים שרו שוב:
"דבורה, דבורה, אמרי לנו,
דבורה, דבורה, תראי לנו,
איך למצוא דרך
לביתן סבא היערן."
"ז'ז'ז" אמרה הדבורה "אראה לכם. הביטו רק איך אני עפה. לכו
אחריי. תראו את אחיותיי. איפה הן, שם גם אתם. אנו מביאים
דבש לסבא היערן. להתראות! אני כבר מאחרת. ז'ז'ז'.."

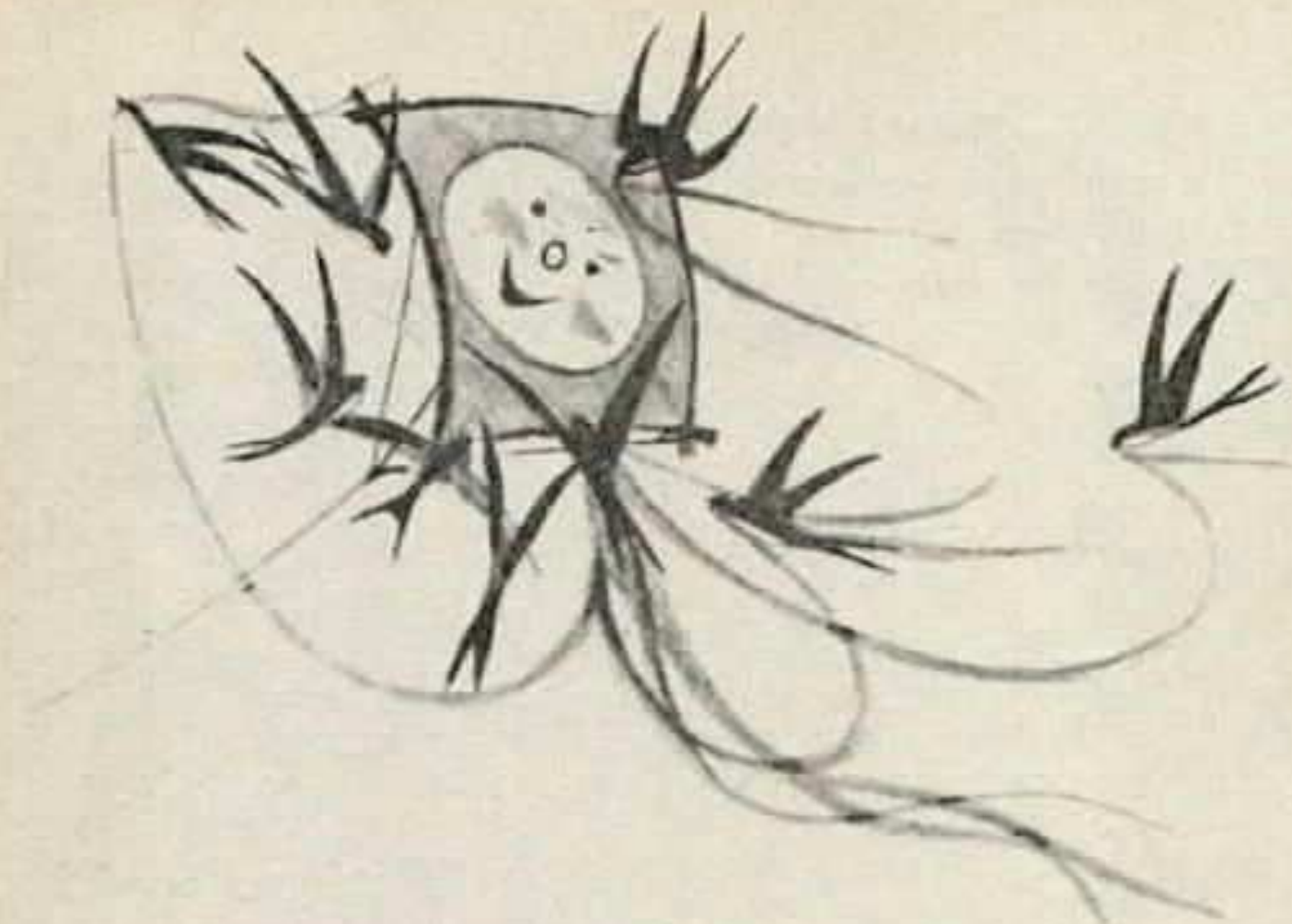
עפיפון רברבן

פעם ויטיה עשה עפיפון. השמיים היו מעוננים וויטיה צייר שמש על העפיפון. ויטיה התחיל לשחרר את החבל, העפיפון התרומם כל פעם גבוה וגבוה יותר, הניף את הזנב שלו ושר "אני עף, אני קורן, אני מאיר, אני מחמם!" "מי אתה?" שאלו הציפורים. "אינכן רואות?" ענה העפיפון "אני השמש!" "לא נכון! לא נכון!" קראו הציפורים "השמש היום אחרי העננים." "אחרי איזה שם עננים" התרגז העפיפון "אני השמש! לא הייתה שמש אחרת. לא. לא תהיה ואין צורך בה! ברור?"

"הנה דבר חדש!" התרגז העפיפון "אינני חושב אפילו על כך!
 שהציפורים תתנצלנה!"
 "ככה!" קרא ויטיה "אז טוב! עכשיו אתקן אותך. עכשיו כבר לא תוכל
 לרמות אף אחד, איך שלא תנסה!"
 והנער לקח מכחול וצבעים וצייר על השמש פרצוף מצחיק.
 העפיפון עף לאוויר ושר:
 "אני עף,
 אני ממריא,
 אני יוצר
 מה שארצה!"
 הוא הקניט, ושיקר והתרברב. אבל עכשיו כולם ראו את הפרצוף
 המצחיק וחשבו שהוא מתבדח. והוא לא חשב להתבדח.

"אני השמש! שומעים? אני
 השמש!" צעק העפיפון.
 "הה-הה-הה" צחקו הציפורים
 "כמה שהוא מצחיק! אפשר
 לפול מרוב צחוק. לא משעמם
 אתך עכשיו!"
 "פוי, בנות זנב קצר" צעק
 העפיפון והניף בחוזקה את
 הזנב הארוך שלו.
 אבל הציפורים צחקו עוד יותר
 חזק. הן הסתובבו סביב
 העפיפון ונקרו לו בזנב.

"לא נכון! לא נכון!" צפצפו הציפורים.
 "מההה? תברחו מכאן קצרי הזנב!" נהם העפיפון והניף את זנבו
 הארוך.
 הציפורים נבהלו ועפו.
 ואז השמש יצאה מבין העננים.
 "לתקוף את הרברבן! לקרוע את זנב השקרן!" קראו הציפורים
 והתנפלו על העפיפון.
 ויטיה התחיל לאסוף את החוט במהירות והעפיפון נפל על הדשא.
 "למה סיפרת שקרים?" שאל הנער.
 "מה?" נעלב העפיפון "אסור להתבדח?"
 "בדיחות הן בדיחות" אמר ויטיה "אבל למה לך להתרברב? אתה
 צריך להתנצל."

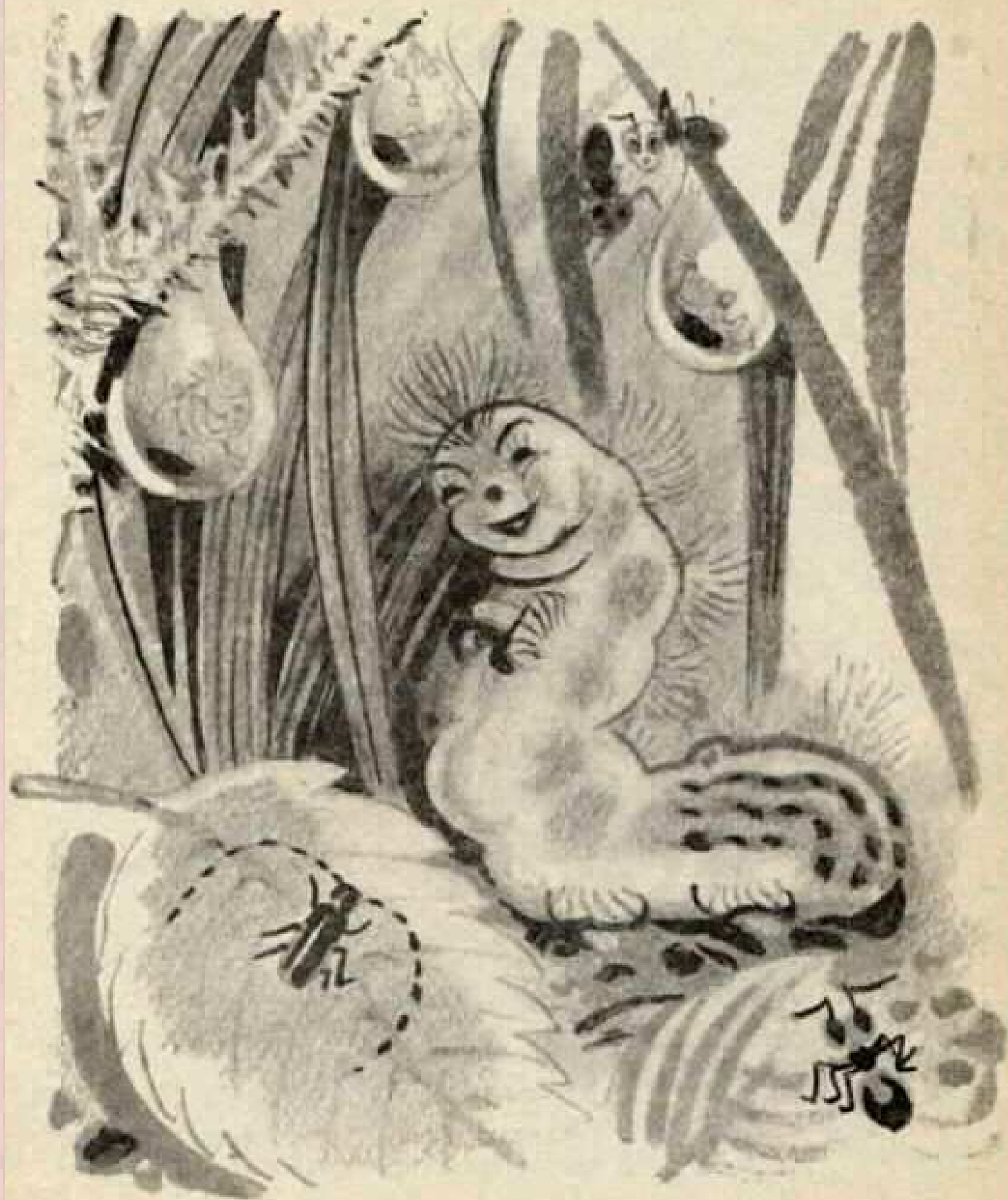

שבועה של זחל

הזחל חשב שהוא יפה מאוד ולא היה עובר ליד טיפת מים בלי להביט בבבואה שלו.

"כמה שאני יפה!" היה אומר הזחל ובהנאה הביט על פרצופו השטוח והגב השעיר שלו, כדי לראות שם את הפסים הזהובים. "חבל שאף אחד לא שם לב עלי."

אך פעם בכל זאת השגיוחו בו. באחו עברה ילדה שקטפה פרחים. הזחל עלה על הפרח היפה ביותר וחיכה. הילדה ראתה אותו ואמרה "איזה כיעור! אפילו להסתכל עליו לא נעים!"

השתפשף עד שהפקעת נפתחה והוא נפל. אך נפל בצורה משונה, כי לא למטה אלא למעלה. ובאותו הרגע ראה באחו את הילדה שראתה אותו קודם. "איזו בושה!" חשב הזחל "אולי אני לא יפה, זאת לא אשמתי, אבל רימיתי. נשבעתי שלא יראו אותי יותר ולא עמדתי בהבטחתי. בושה!"

הזחל כעס "ככה זה? אז אני נשבע שבועת זחל, שאף אחד, באף מקום, אף פעם, ובשום הזדמנות לא יראה אותי יותר!" נשבעת ואתה חייב לקיים, גם אם אתה זחל. הזחל עלה על עץ. מהגזע על ענף, ומהענף על בד, מהבד על עלה. הוא הוציא מבטנו חוט דקיק והתחיל להתעטף בו. הרבה זמן עמל כך אך בסוף בנה סביב עצמו פקעת. "אוך, כמה שהתעייפתי" אמר הזחל "אבל התעטפתי היטב." בפקעת היה חמים וחשוך, לא היה לו שם מה לעשות והזחל נרדם. הוא התעורר כשהגב התחיל להציק לו. הוא התחיל להשתפשף בקירות הפקעת. השתפשף כך,

והזחל רצה להסתתר בדשא. אבל הילדה ראתה אותו ואמרה "כמה
הוא יפה!"
"הנה! תאמין לבני-אדם" רטן הזחל "היום אומרים דבר אחד ומחר
משהו שונה לגמרי."
לכל מקרה הוא הביט לטיפת טל.
מה זה? לפניו פנים לא מוכרים עם שפם ארוך. הזחל ניסה למתוח את
גבו והרגיש שעל גבו זוג כנפיים צבעוניות.
"כמה מוזר" אמר לעצמו "איזה נס קרה לי. נס רגיל לגמרי: נעשיתי
פרפר! זה קורה."
והוא בשמחה התחיל להתעופף מעל האחו, כי הרי לא נשבע שבועת
פרפר, שאף אחד לא יראה אותו.

